

ELEGIJA

janez kocijančić

Đ. SUDARSKOM-REDU

Idući ka crnim klancima
Videh belopute devojke

Gde ispod kolena
Kriju ruže

A mladići im nežno
Uz obrednu pesmu

Prilažahu
Tad svoje ime čuh

O zar i meni ruža
Ali ja sam

Išao ka
Crnim klancima

ODZVON

Kroz mrljanja iva
Ukraj skorih obala
O oplakačeš nas
Koji otidosmo
Sa hridi ove
Razloma uma
Valu studi vihu
Preпусти ove

A znaj besno odzvonom
Preobraćenika
Peščanih žala
Neba što se slama
Huka noći bezdna bruja
Mora naplavina
Mora mora

POSLEDNJA REČ

Šumno se spušta noć
Danu nesuvišna ...
Psalmopevče
Kome si potreban
Dok postaješ
Međumnogljivo velik
A nebesni šir
Hrani
Dušu tvoju inokosnu
Dok osluškuješ ćutanje
Bogova
A tvoja patnja raste:
Susret s tajansfvenom
Plicom i jedno
Veoma uznemireno zbogom

SUNČANA PTICA

Putniče rekoh sebi
Obmanuše te zli splavari
Sirius izdade
To ne bi pribrežje
Nove obale
Već to bi sprud
I nasuk plitak
Lojanica si
Pred ogromnosti noći
Mnozina svetaca
Samozvanih
Zakrili pticu ti sunčanu
A ti nebom
Let joj tražiš

KATOLIČKO GROBLJE

Pod uglastom senkom
Krstu
Pred velikim vratima od
Neproboj-pepela
Moje govorenje o sebi
Moje nadanje za sebe
Još jedino rima priznaje
Još
Jedino u mirnoću veruje

U GROTLU VREMENA BESANI SMO PUTNICI

U grotlu vremena besani smo
putnici Visoko pred nama
u blesku nekakvo bezmerno
veliko i sveznajuće oko
žmirka Nestalna peskovića
neba prostirka našem su
blejanju Jer istom prvu

oproštaj S ocem

okonačsmo i poslednju
otpočesmo noć Prazni nam se
prsti smanjuju dok upiremo
kroz otvor odignutog pod
teškim zasunima prašina ne
bi li prigušeni čuli zvuk
možda nas dijademe devičke

FEŠTA NA SV. IVANA

S. TIŠMI

zbilja fešta nadvisi usnulih
dana jednolikost što je
stoletni zapljuskuju talasi

očas u ognju na ponti
kao da je točilo i kao
da varnicama je zabrizgalo
zbralo se na misu da
poju čestitih kapetana
i dumana hoda nevidljiva

ma po fešti kao svagda ponovo
usnulih dana jednolikost
stoletni zapljuskuju talasi

daleko kao osamljeni
poklisar sumornih dana
umaknuti i rezu nepovrata
za sobom namaći
bezglasno mimo zvona
iščeznuti zaboraviti
prašumu gradske vjave i
lučati kroz opustele
ružičnjake tišine

NA POGREBU LEPE ŽENE

Kad lepa žena umre
I poslednji u njoj
Zamre kreč
Iz daleka kao da se njiska
I topot priču i belog
Jednoroga minu sap

Kad umre lepa žena
Udahnimo još jednom
Miris mandragore

Kad lepa žena umre
O kao snovidija
Ona bleđa promiče tad
Lednim gočjem tminom okonasnom
Dok reč pesnika zaludno
spružena lepotom posta

OSTRCU SV. JURJA

pev kad cikada otkopča ti
kaftan tišine tad
tobom uštap toka neba
uz more prijanja

OPROŠTAJ S OCEM

Tmine šušanj nikog uza me
Po koji put
Telo tvoje posvećeno
Evo mirisnim
Pomazujem uljem

Vinom ga mijem

Zlatnim posipam prahom
Jedino nevarljivo izdignuće
Sipko izabra trag
Tvoj k zvezdama uspet
Kog pradrevni zastire vetar

OSANA

Na verandi punoj vazduha
Voleh te u nekom
Predživotnom času
Suzni skiptar prinosio
Sam tvom tamnom ušču
U grešnoj belini da
Ga čudočvornim načinim

Očada profeklo je
Vremena mnogo

Još ponekad odjekuješ san
Moj zvonak poput smeha
Ili se sanjiv obris tvog
Lica ukazuje na vodi
Menljiv kao i sami talasi
Jedino tada kao da se
Sve ponovno vraća

LICE

Ti koji znade da vode
I pepela je uvek
Na put neizvesni
Uoči velikog vida straha
Glasom se ispucalim vratu
Jer akantusni dlan razdati
Tvoje je lice

Ali ne kao devojičica
Zakikošana
Što trči u polju
Ne i kao svetla grada
Dok tonu
U večernjoj izmaglici
Već kao čekanje danjeg svetla
Što zorin pomol obli